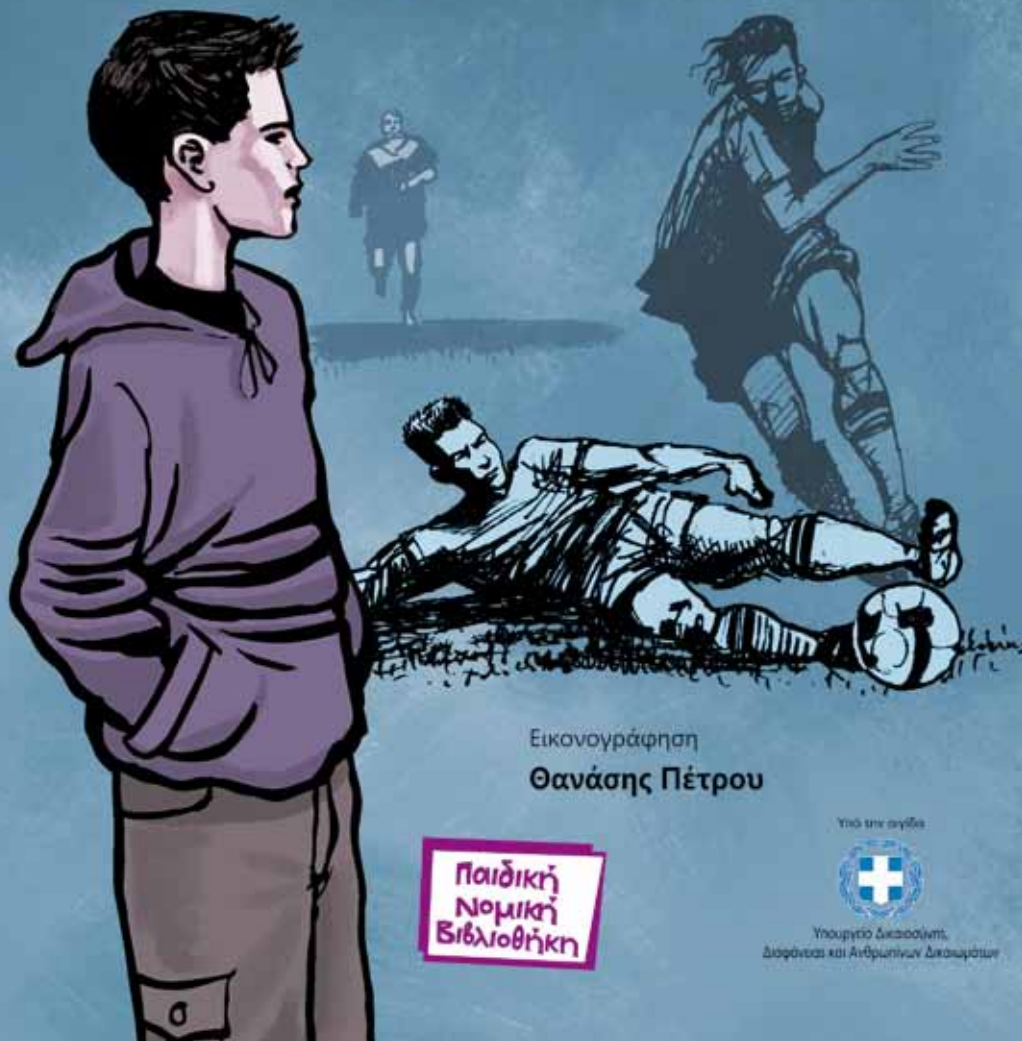

ΗΤΑΝ ΤΟ ΙΝΔΑΛΜΑ ΜΟΥ

Βασίλης Παπαθεοδώρου

Μια ιστορία
για τη βία στα χήπεδα

Εικονογράφηση
Θανάσης Πέτρου

Παιδική
Νομική
Βιβλιοθήκη

Υπό την αιγίδα

Υπουργείο Δικαιοσύνης,
Διοίκησης και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

Σειρά: ΠΑΙΔΙΚΗ ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τίτλος: **ΗΤΑΝ ΤΟ ΙΝΔΑΛΜΑ ΜΟΥ**
Υπότιτλος: **Μια ιστορία για τη βία στα γήπεδα**
Κείμενα: Βασίλης Παπαθεοδώρου
Εικονογράφηση: Θανάσης Πέτρου
Επιμέλεια σειράς: Μαρίζα Ντεκάστρο
Επιμέλεια έκδοσης: Τζίνα Παπαντωνοπούλου - Καρατζά, Μαρίνα Τσικουρή
Καλλιτεχνική επιμέλεια: Γιάννης Μαμαλούκος
Υπεύθυνος Παραγωγής: Ανδρέας Μενούνος
Παραγωγή: NB Production AM060315M23

Σύμφωνα με το Ν 2121/93 για την Πνευματική Ιδιοκτησία απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, η αποθήκευσή του σε βάση δεδομένων, η αναμετάδοσή του σε ηλεκτρονική ή οποιαδήποτε άλλη μορφή και η φωτοανατύπωσή του με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΕΒΕ

Μαυρομιχάλη 23, 106 80 Αθήνα

T. 210 3678 800 U. www.nb.org

F. 210 3678 819 E. info@nb.org

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

Αθήνα: Μαυρομιχάλη 2, 106 79 T. 210 3607 521

Πειραιάς: Φίλωνος 107-109, 185 36 T. 210 4184 212

Πάτρα: Κανάρη 15, 262 22 T. 2610 361 600

Θεσ/νίκη: Φράγκων 1, 546 26 T. 2310 532 134

ISBN 978-960-562-386-9

member of Europe's 500
dynamic enterprises

Committed to excellence

Βασίλης Παπαθεοδώρου

ΗΤΑΝ ΤΟ ΙΝΔΑΛΜΑ ΜΟΥ

Μια ιστορία
για τη βία στα χήπεδα

Εικονογράφηση:

Θανάσης Πέτρου

Υπό την αιγίδα

Υπουργείο Δικαιοσύνης,
Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ήμουν οκτώ ετών όταν για πρώτη φορά ένας μεγαλύτερος εξάδελφός μου με πήρε μαζί του στο γήπεδο. Ένωσα μαγεμένος. Θυμάμαι ακόμη κάθε φάση εκείνου του αγώνα, θυμάμαι κάθε γκολ- και μπήκαν τρία! Ακόμη και τώρα, όταν φθάνω στο γήπεδο, λίγο πριν αρχίσει ένα κρίσιμο παιχνίδι της ομάδας που αγαπώ, νιώθω την ίδια συγκίνηση. Και, φυσικά, όσα χρόνια κι αν πέρασαν, εξακολουθώ να αγαπώ το ποδόσφαιρο το ίδιο. Να παραμένω παθιασμένος με την μπάλα. Όπως κι εσύ, που κρατάς αυτό το βιβλίο στα χέρια σου.

Ανήκουμε σε μια μεγάλη κοινότητα ανθρώπων, πέρα από σύνορα, φυλές, ηλικίες, θρησκείες και πατρίδες. Είναι ίσως η μεγαλύτερη κοινότητα στον πλανήτη. Η κοινότητα εκείνων που λατρεύουν το ποδόσφαιρο, τον αθλητισμό γενικά. Που χαίρονται την ένταση του παιχνιδιού, θαυμάζουν τις ωραίες στιγμές του, ενθουσιάζονται για τις νίκες της ομάδας τους, λυπούνται για τις ήττες της. Μας ενώνει αυτό το ωραίο πάθος.

Αγαπούμε το ποδόσφαιρο. Και φυσικά, χαιρόμαστε να παίζουμε οι ίδιοι, όσο και όταν μπορούμε. Παίζοντας ποδόσφαιρο, μαθαίνουμε να δουλεύουμε όλοι μαζί για έναν σκοπό, να έχουμε ένα κοινό όνειρο και να το κυνηγάμε. Γινόμαστε καλύτεροι, ξεπερνάμε τον εαυτό μας. Ανακαλύπτουμε στον διπλανό μας, στον συμπαίκτη μας, ένα

στήριγμα, που χωρίς αυτόν δεν μπορούμε να ζήσουμε το παιχνίδι ούτε να φθάσουμε στην επιτυχία. Αλλά, αν το καλοσκεφτείς, και ο αντίπαλος είναι το ίδιο αναγκαίος. Χωρίς αυτόν δεν υπάρχει παιχνίδι. Δεν είναι εχθρός. Είναι η άλλη όψη του ωραίου αγώνα. Στους συμπαίκτες και στους αντιπάλους μας θα βρούμε φίλους για μια ολόκληρη ζωή. Μου έχει συμβεί κι εμένα. Οι καλύτεροι μου φίλοι, μέχρι σήμερα, παραμένουν τρεις συμμαθητές, που παίζαμε μαζί ποδόσφαιρο. Πότε συμπαίκτες, πότε αντίπαλοι.

Πολλοί σπουδαίοι άνθρωποι, συγγραφείς και φιλόσοφοι, έχουν αναγνωρίσει ότι οφείλουν πολλά στο ποδόσφαιρο, αλλά και γενικά στον αθλητισμό. Όλοι του χρωστάμε. Είναι το *fair-play*, το *ευ αγωνίζεσθαι*, είναι που μαθαίνεις να ξεπερνάς τα όριά σου, είναι που μαθαίνεις να δουλεύεις για το καλό της ομάδας, του συνόλου, αλλά και να τηρείς τους κανόνες του παιχνιδιού, να χαίρεσαι τη νίκη αλλά και να αποδέχεσαι την ήττα. Είναι που γνωρίζεις καινούρια μέρη και ανθρώπους, έναν κόσμο ολόκληρο.

Το ποδόσφαιρο είναι παιχνίδι και γιορτή: η γιορτή της ομαδικής προσπάθειας, του στόχου, του θεάματος. Και σ' αυτήν τη γιορτή έχουν όλοι το δικαίωμα να λάβουν μέρος, χωρίς φόβο, χωρίς παρατράγουδα, χωρίς η βία ή η εξαπάτηση να νοθεύει την ομορφιά της γιορτής. Τη χαρά του παιχνιδιού. Ένα από τα μυστικά της δύναμης του ποδοσφαίρου, είναι πως όλοι μπορούν να παίξουν, οι κοντοί και οι ψηλοί, οι γεροδεμένοι και οι αδύνατοι. Ένας μεγάλος

βραζιλιάνος άσσος είχε γεννηθεί με μια μικρή αναπηρία, είχε το ένα πόδι κοντύτερο του άλλου. Κι όμως έγινε πρωταθλητής κόσμου! Κι ένα ακόμη μυστικό της γοητείας του είναι πως στο γήπεδο όλα μπορούν να συμβούν. Ο Δαβίδ να νικήσει τον Γολιάθ, ο μικρός τον μεγάλο, ο φτωχός τον πλούσιο, η μικρή ομάδα τη μεγάλη- έστω για μια φορά. Αν αυτό χαθεί, η μαγεία χάνεται.

Εύχομαι, αγαπητέ ποδοσφαιρόφιλε, να απολαύσεις την ανάγνωση του βιβλίου. Και να έχεις πολλές φορές στη ζωή σου την ευκαιρία να χαρείς, να γιορτάσεις στο γήπεδο. Βλέποντας. Ή παίζοντας, ο ίδιος.

Πάυλος Τσίμας,

δημοσιογράφος και φίλαθλος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Καλά, είναι μεγάλη πώρωση να έχεις ένα σχολείο να ζητωκραυγάζει για σένα.

«Έλα, Ηλία! Πάρτους τα βρακιά! Σκίσε τους!»

Κι εσύ σε κάθε πετυχημένη σου προσπάθεια να τρέχεις προς τις κερκίδες, να βγάζεις την μπλούζα σου και να τους την πετάς, να στέλνεις φιλιά στους οπαδούς σου, τους συμμαθητές σου δηλαδή, ενώ κάνεις χειρονομίες στο αντίπαλο σχολείο. Και να σε βλέπουν οι δικοί σου και να ουρλιάζουν στους άλλους «Ούξου, ξεφτίλες», να τους βρίζουν, ενώ την ίδια ώρα να αποθεώνουν εσένα. Ναι, αυτό το πράγμα απλά δεν υπάρχει. Και είμαι φοβερά τυχερός που το ζω εγώ, είναι όλο δικό μου, γίνεται για μένα, ένα μαθητή της πρώτης γυμνασίου, για να

λέμε και του στραβού το δίκιο. Ε, δεν τα΄χουν και πολλοί μαθητές της πρώτης γυμνασίου αυτά. Βασικά δεν τα έχουν πολλοί μαθητές, τελεία. Οπότε λίγοι θα καταλάβουν πώς νιώθω.

Αυτό βέβαια, για να πούμε και την αλήθεια, οφείλεται μάλλον στον αδελφό μου, τον Μάνθο. Μάνθος Καρελλής ή όπως τον έχει βαφτίσει η τοπική μας εφημερίδα ο (Μ)Άνθος της πόλης μας. Δε λέω, φοβερά πετυχημένο το λογοπαίγνιο. Αλλά ο αδελφός μου δεν είναι όποιος κι όποιος, βασικά είναι κάτι σαν ήρωας στην πόλη μας. Απ'όσο ξέρω, η πόλη μας πέρα από γεωργούς και βοσκούς, δεν έχει βγάλει και κάτι άλλο, χαχα, πλάκα κάνω, όχι θέλω να πω, πως ο Μάνθος πρέπει να είναι πράγματι το πιο γνωστό άτομο που έχει αυτή η πόλη. Και είναι μόνο 19 χρονών. Ε, δεν τα΄χουν και πολλοί 19χρονοι αυτά.

Κι όλο αυτό ξεκίνησε πρόπερσι. Τον είχε δει να παίζει στο Λύκειο ο κύριος Αυγίτης, ο προπονητής της τοπικής μας ομάδας και τον κάλεσε να παίξει σ'αυτήν. Δεκαεφτά χρονών ο Μάνθος, όλοι οι άλλοι ήταν μεγαλύτεροι. Αλλά και μικρότεροι σε ταλέντο, απ'όσο φάνηκε. Ο Μάνθος οδήγησε την

ομάδα από τη Γ' κατηγορία Ένωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων του νομού μας σε αυτήν της Β' και μετά από τη Β' στην Α'. Δεν ήταν μόνο που έβαζε τα περισσότερα γκολ ή που δημιουργούσε τις περισσότερες ευκαιρίες ή ακόμα και που δημιουργούσε φάσεις εκεί που δεν υπήρχαν. Όχι, ήταν απλά ο ηγέτης της ομάδας. Και οι άλλοι παίκτες φυσικά τον ζήλευαν, χαχα, καλά να πάθουν, ας έκαναν αυτοί όσα έκανε ο Μάνθος σε κάθε παιχνίδι. Ένωθα πώς τον κοίταζαν όταν με έπαιρνε μετά στα αποδυτήρια για να φύγουμε μαζί. Με τον καιρό έπαψαν να τον κοιτάνε με μισό μάτι, γιατί ο Μάνθος είχε την προστασία του αφεντικού, του προέδρου της ομάδας, που ήταν έμπορος κρεάτων, ο μεγαλύτερος του νομού. Ε, όταν η ομάδα πέρασε στην Α' κατηγορία και ήρθε ο Δήμαρχος με τον Βουλευτή να συγχαρούν την ομάδα, δυο φωτογραφίες έβγαλαν μόνο, τη μια με όλη την ομάδα και την άλλη με τον Μάνθο και μένα. Πού να τολμήσουν οι άλλοι μετά να πουν κουβέντα. Ακόμα κι ο Δεσπότης, ευλογούσε όλη την ομάδα και μετά έραινε και τον Μάνθο ξεχωριστά. Για να μη μιλήσουμε για την τοπική εφημερίδα, που έγραφε συνέχεια για τον αδελφό μου: «Ο Μάνθος πρώτευσε

στο φιλικό παιχνίδι», «Ο Μάνθος ηγέτης οδήγησε την ομάδα στην έβδομη συνεχόμενη νίκη της», «Ο Μάνθος τραυματίστηκε», «Η ξεκούραση του Μάνθου στο κέντρο της πόλης μας», «Ο Μάνθος έχει πέραση στο ωραίο φύλο», μόνο τότε κατούρησε ο Μάνθος δεν είχαν γράψει! Ή μπορεί και να το 'χαν γράψει κι αυτό και να' χα χάσει την εφημερίδα. Όχι ότι είχαν άδικο σε αυτό. Όντως το αδελφάκι μου ήταν πολύ μούρη στην πόλη, ε, καλά τώρα, το έβλεπα όταν βγαίναμε μαζί, γιατί γούσταρα τρελά που με έπαιρνε μαζί του, το πόσοι έτρεχαν να τον χαιρέτήσουν, να του χτυπήσουν την πλάτη, να πουν δυο κουβέντες μαζί του. Όταν οι άλλοι παίκτες έπαιζαν τάβλι στις καφετέριες, ο Μάνθος πέρναγε και γινόταν χαμός. Τα κορίτσια έλιωναν.

«Μικρέ, πρόσεχε να μαθαίνεις», μου έλεγε κάθε τόσο και μου έκλεινε το μάτι.

«Μη με ξαναπείς μικρό, στο 'χω πει χίλιες φορές, με τσαντίζει αυτή η λέξη».

Αλλά βασικά μου άρεσε που με έλεγε μικρό και μου τα 'λεγε όλα, με είχε δηλαδή και με συμβουλευόταν. Παλιά με νευρίαζε φοβερά, δηλαδή όταν δεν ήταν ποδοσφαιριστής και ήμασταν στο σπίτι,

όλο τσακωνόμασταν, ήταν φοβερά παρτάκιας σε όλα του, δηλαδή μου την έδινε. Αλλά τα τελευταία χρόνια είμαστε πια ο μεγάλος κι ο μικρός Καρελλής, οπότε δεν πειράζει και που με λέει «μικρό», σε λίγα χρόνια έτσι θα με γράφουν και οι εφημερίδες. Όταν δηλαδή μπω κι εγώ στην ομάδα.

«Ηλία, είσαι μικρός ακόμα, δώσε περισσότερο βάρος στα μαθήματά σου, αυτά θα σε βοηθήσουν να γίνεις καλύτερος άνθρωπος», άρχισε να μου λέει η φιλόλογός μου.

Εντάξει, η γυναίκα ζει σε άλλη πόλη, δεν εξηγείται αλλιώς. Δηλαδή αν έχεις ταλέντο, το χρησιμοποιείς, κερδίζεις χρήματα από αυτό και είναι όλοι ευχαριστημένοι, εσύ πρέπει να κάνεις όλα τα άλλα άσχετα για να γίνεις καλύτερος άνθρωπος; Βρε δεν μας παρατά κι αυτή. Δεν ξέρω ... Άδικο έχω;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Αυτή η χρονιά θα είχε πολλή ένταση, το έβλεπα, το συζητούσα με τους συμμαθητές μου, το ζούσε η πόλη, το έγραφαν οι εφημερίδες. Βασικά όλοι έλπιζαν να πάμε στη Γ' Εθνική, από την Α' Ε.Π.Σ. του νομού, για πρώτη φορά στην ιστορία μας. Έβγαινες για βόλτα κι όλοι αυτό συζητούσαν.

«Εγώ προπάντων θέλω ήθος και ομαδικότητα από τους παίκτες, να είστε μια οικογένεια, αγαπημένοι μεταξύ σας και να συνεργάζεστε», έλεγε ο προπονητής, ο Αυγίτης στα αποδυτήρια, κοιτάζοντας πλάγια τον αδερφό μου. Εντάξει, δεν τα πήγαιναν και τόσο καλά οι δυο τους, αυτό ήταν γνωστό. Ο Αυγίτης τον κατηγορούσε ότι ήθελε να φαίνεται μόνο αυτός και δεν έπαιζε ομαδικά. Ο Μάνθος

Θέλω να πηγαίνω στο γήπεδο γιατί μ' αρέσει το ποδόσφαιρο!

Και βέβαια να πηγαίνεις!

Αυτό το συναρπαστικό παιχνίδι πρέπει να μπορούν να το χαίρονται όλοι, μικροί και μεγάλοι.

Το δικαίωμά σου να απολαμβάνεις το ποδόσφαιρο προστατεύεται από τον νόμο, είτε είσαι αθλητής είτε φίλαθλος, όπως εσύ κι εγώ.

Με απλά λόγια είσαι φίλαθλος αν:

- ✓ αγαπάς ειλικρινά το ποδόσφαιρο,
- ✓ συμπεριφέρεσαι σωστά ως θεατής, χωρίς να προσβάλλεις τους αθλητές και τους άλλους φίλαθλους,
- ✓ αντιτίθεται σε οτιδήποτε και σε οποιονδήποτε προσβάλλει:

αφενός το δικαίωμά σου να είσαι φίλαθλος

αφετέρου το δικαίωμα του αγαπημένου σου ποδοσφαιριστή να είναι καλός αθλητής και να κάνει καλά και τίμια τη δική του δουλειά: να παίζει δηλαδή καλό και ωραίο ποδόσφαιρο.

Εγώ και οι φίλοι μου θέλουμε να πηγαίνουμε στο γήπεδο χωρίς να φοβόμαστε! Θέλουμε να τηρούνται οι κανονισμοί του παιχνιδιού και να μην πέφτει ξύλο μεταξύ παικτών και οπαδών

Έχεις απόλυτο δίκιο!

Είναι αδιανόητο να θέλεις να πας στο γήπεδο για να απολαύσεις έναν ωραίο αγώνα ποδοσφαίρου και να φοβάσαι μήπως βρεθείς μπροστά σε ανεγκέφαλους ταραξίες -χούλιγκανς τους λέμε- που το μόνο που ξέρουν να κάνουν είναι να δημιουργούν φασαρίες και να παίζουν ξύλο εντός και εκτός γηπέδου!

Ξέρεις ... όλοι αυτοί μόνο φίλαθλοι δεν είναι!

Όμως δυστυχώς χούλιγκανς υπάρχουν και συχνά προκαλούν σοβαρά επεισόδια στους ποδοσφαιρικούς αγώνες. Βρίζουν και απειλούν παίκτες και φιλάθλους, εκφράζονται ρατσιστικά σε βάρος τους και προσβάλλουν την εθνική τους ταυτότητα, συγκρούονται μέσα κι έξω από το γήπεδο, βανδαλίζουν τους χώρους.

Και όχι μόνον!

Θυμήσου το κεφάλαιο 9 της ιστορίας μας: οι παίκτες των αντίπαλων ομάδων, του Κεραυνού και του Αετού τα έκαναν γυαλιά καρφιά στον αγωνιστικό χώρο και οι «φίλαθλοι» χούλιγκανς μετέφεραν τις συγκρούσεις στους δρόμους της πόλης λες και γινόταν πόλεμος.

Γι' αυτό, η Πολιτεία –όπως οφείλει να κάνει για να εξασφαλίσει το δικαίωμά μας στον αθλητισμό– παίρνει μέτρα για την αντιμετώπιση της βίας στα γήπεδα. Ο νόμος που ψήφισε η Βουλή των Ελλήνων, προβλέπει αυστηρές ποινικές κυρώσεις σε όποιον διαπράττει αδικήματα βίας με αφορμή αθλητικές εκδηλώσεις.

Εγώ κι οι φίλοι μου δεν είμαστε λοιπόν από αυτούς που σχεδιάζουν φασαρίες! Και δεν θα μοιάσουμε στον Ηλία και στους δικούς του!

Έτσι μπράβο! Εσείς είστε φίλαθλοι, οπαδοί αγαπημένης ομάδας –όπως κι εγώ– και ξέρετε... πως όταν πάμε στο γήπεδο:

✓ Δεν κουβαλάμε μαζί μας κροτίδες, βεγγαλικά, καπνογόνα, σουγιάδες, δείκτες λείζερ, ξύλα και άλλα αντικείμενα, ούτε πετάμε στον αγωνιστικό

χώρο αντικείμενα που μπορούν να τραυματίσουν φιλάθλους και παίκτες.

✓ Δεν πίνουμε ούτε γι' αστείο κατά τη διάρκεια του αγώνα οινοπνευματώδη ποτά, έστω κι απ' αυτά που πουλιούνται ελεύθερα στα περίπτερα.

✓ Δεν καταστρέφουμε τα καθίσματα των κερκίδων ούτε τις κάμερες ασφαλείας του γηπέδου και τα προστατεύουμε από τους βανδαλισμούς. Το γήπεδο είναι δημόσιος χώρος και ανήκει σε όλους μας!

✓ Δεν βρίζουμε αθλητές, διαιτητές, προπονητές αλλά ούτε και τους οπαδούς της άλλης ομάδας.

✓ Δεν πλακωνόμαστε, δεν βαράμε, δεν απειλούμε κανέναν!

✓ Χαιρόμαστε το ποδόσφαιρο, χάσει-κερδίσει η ομάδα μας!

Άκουσα να μιλούν για ρατσισμό στο ποδόσφαιρο και θυμάμαι πως ντράπηκα πολύ όταν σε έναν αγώνα οπαδοί της ομάδας μου έβρισαν παίκτη της αντίπαλης ομάδας επειδή ήταν Αφρικανός.

Και εγώ θα ντρεπόμουν για λογαριασμό τους !

Το ποδόσφαιρο ενώνει άτομα, λαούς και χώρες. Δεν χωράνε λοιπόν διακρίσεις και ρατσιστικές συμπεριφορές. Όλοι πρέπει να σέβονται την εθνική, φυλετική, θρησκευτική ταυτότητα του καθένα, των παικτών, των διαιτητών, των συνοδών και των φιλάθλων.

Θυμήσου το κεφάλαιο 2 της ιστορίας μας: ο Μάνθος χαιρέτησε τους φιλάθλους του Αετού τεντώνοντας μπροστά το δεξί χέρι. Σκέψου ότι οι χειρονομίες που κάνουμε έχουν κρυμμένα νοήματα. Ποιοι χαιρετούσαν έτσι; Θέλουμε να μοιάσουμε στον Μάνθο και τους φίλους του;

Θυμήσου το κεφάλαιο 4 της ιστορίας μας: τι σκέφτεται για τον Αλή ο Ηλίας; Πώς αποκαλούν τον πακιστανό παίκτη οι φιλάθλοι;

Θα τιμωρηθώ αν κάνω ρατσιστικά σχόλια μέσα στο γήπεδο;

Η Βουλή των Ελλήνων ψήφισε τον νόμο 4285/2014 για την καταπολέμηση ρατσιστικών συμπεριφορών και ξενοφοβίας που υποκινούν βία και μίσος.

Ρατσιστικές εκδηλώσεις που προκαλούν διακρίσεις εναντίον προσώπων ή ομάδων με βάση τη φυλή, την εθνική καταγωγή, τη θρησκεία, σαν κι αυτές που έχουν συμβεί σε ποδοσφαιρικούς αγώνες, αλλά και άλλες, τιμωρούνται με φυλάκιση και πρόστιμο.

Κυκλοφορούν ακόμα:

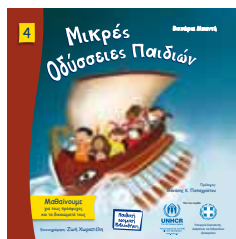
Μαθαίνουμε
για τα δικαιώματα και τις
υποχρεώσεις μας ως πολίτες

Μαθαίνουμε
για τα αδικήματα της κλοπής
της ληστείας κ.ά.
και τις συνέπειές τους

Μαθαίνουμε
για τα δικαιώματα
του καταναλωτή

Μαθαίνουμε
για τους πρόσφυγες
και τα δικαιώματά τους

Μαθαίνουμε
για την αναγκαιότητα των νόμων
και τη σημασία τους για τη
Δημοκρατία

Μαθαίνουμε
για το δικαίωμα και την
υποχρέωση της συμμετοχής στα
κοινά

Μαθαίνουμε
για το διαζύγιο
και τις συνέπειές του

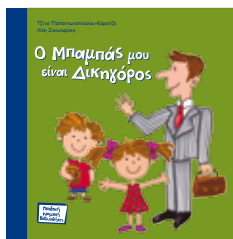
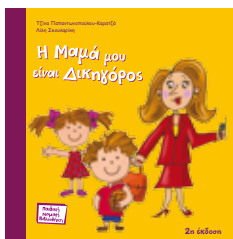
Μαθαίνουμε
για το διαδίκτυο και πώς
να σερφάρουμε με ασφάλεια

Μαθαίνουμε
για την προστασία του δάσους
και του φυσικού περιβάλλοντος

www.nb.org

Ελένη Σβορώνου

Ζητείται δικηγόρος με μουστάκια και ουρά!

Νέο ▶

Εικονογράφηση: Mark Weinstein

Ελένη Σβορώνου
Ζητείται δικηγόρος
με μουστάκια και ουρά!

Ο Μπαρμπαρόσα, ένας σκύλος που τον εγκατέλειψε το αφεντικό του, θα συναντήσει τον σοφό Μπαρμπούνη, που τον ψάρεψαν μπαμπέσικα με δυναμίτη. Οι δυο τους θα γίνουν μια παρέα με όλα τα κατατρεγμένα ζώα που υποφέρουν άδικα: τη Λεό μια λεοπάρδαλη από γουναράδικο, ένα δελφίνι από το δελφινάριο, έναν παπαγάλο από το pet shop και πολλά άλλα. Όλοι μαζί αποφασίζουν να πάνε στο σχολείο για να μάθουν τη γλώσσα των ανθρώπων και τους νόμους τους. Έτσι με τον Μπαρμπαρόσα δικηγόρο τους, θα μπορέσουν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Οι μικροί αναγνώστες καλούνται στο τέλος του βιβλίου να βοηθήσουν τα ζώα, μαθαίνοντας μέσα από ευχάριστες και εκπαιδευτικές δραστηριότητες τους νόμους που τα αφορούν.

Έκδοση 2015, Σελίδες: 112
Σχήμα 14x21 cm

Τιμή: 15 € φ.π. 20 € ν.π.

Υπό την αιγίδα

Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων
Διεύθυνση Εκπαιδευτικής Πολιτικής

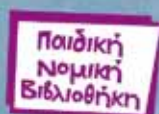

Ο Μάνθος, 19 χρονών, το καμάρι της ποδοσφαιρικής ομάδας. Ο Ηλίας, 13 χρονών, μαθητής Γυμνασίου κι αδερφός του Μάνθου. Δυο παιδιά σε μια επαρχιακή πόλη ζουν για το ποδόσφαιρο και προσπαθούν να κάνουν τα όνειρά τους πραγματικότητα μέσω αυτού.

Στην πορεία θα γνωρίσουν πολλά: Τη βία στα γήπεδα, τα στημένα παιχνίδια, τα αναβολικά, το ρατσισμό. Η αθωότητά τους θα χαθεί σε έναν κόσμο που δεν ήξεραν. Μαζί της θα χαθούν φιλίες, γνωριμίες, σχέσεις.

Το «Ήταν το ίνδαλμά μου» φωτίζει μια σκοτεινή πτυχή του κόσμου του ποδοσφαίρου με ειλικρίνεια. Εκείνη την πτυχή που αρχίζει με όνειρα και τελειώνει με απογοήτευση και που όλοι θέλουμε και οφείλουμε να κάνουμε κάθε προσπάθεια ώστε να εξαλειφθεί. Γιατί το ποδόσφαιρο είναι πάνω απ' όλα ένα συναρπαστικό παιχνίδι, είναι χαρά, είναι γιορτή.

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μαυρομιχάλη 23, 106 80 Αθήνα,
Τηλ.: 210 3678 800 • Fax: 210 3678 819
<http://www.nb.org> • e-mail: info@nb.org

ISBN 978-960-562-370-8

14974